

טבה



רופא ד"ר ב.ס. חברה של השחי קניית נבי אלדור, גולש עם גלשן ציבעוני, שניתן לשכור בכפר.

מבית החולים בלי עין אחת ועם תעודת נכה, הוא זכה לכינוי "גלסון", על שמו של האדמירל הבריטי שחוסהעין.

אוכל דגים

ושותה קוניאק



ה הרפתקה האילתית של גלסון התחילה בשנות ה-50, כאשר הגיע לאילת בעיקבות מסעות ההרפתקות שלו. הוא התחיל לעבוד במפעל ים-המלח, ומשם עבר למפעל הנחושת בתימנע. שם היה

שטח הפקר

אשה צעירה שהסירה את החלק העליון של הביקיני שלה, שוכבת על מזרון שתמורתו שילמה 20 שקל. שדיים חשופים הם מראה רגיל בכפר של רפי גלסון, מראה שאיש אינו מייחס לו חשיבות. למקום באות נשים בכל הגילים, תיירות וישראליות, כדי לשזף

נהג גיפ של מנהל-המפעל, מאיר בית אש. בד בבד עבד כעיתונאי ופירסם רשימות משעשעות בטור שבועי בדיענות אחרות, שנקרא משדה בוקר ועד אילת. הטור

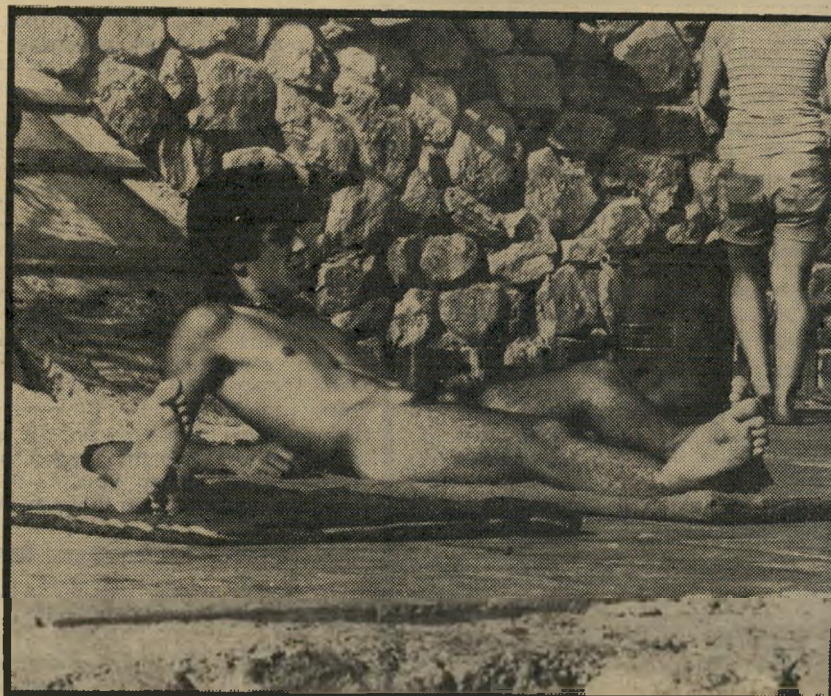
של גלסון עסק ברכילות מחיי תושבי אילת, סיפורים אישיים של פועלי תימנע, הווי מחנות הצבא שבמרחב, ופרטים בלתי ידועים עד אז למרבית תושבי הארץ, על זאבי הערבה ועל הדרום הרחוק, שריתק



נירוואנה

בשמש תופסים שני נופשים בכפר של רפי. למרות שהאיש והידידה את חזיית בגדיהם, לא הוטרד מכך הגבר השוכב לידה והוא המשיך בעיסוקיו שלו, מבלי להעיר בה חבטים ובלי להטרוד את מנוחתה.

את דימונם של תושבי צפון הארץ יותר מכל דבר אחר בתקופה היא. בימים שלפני מיבצע סיני היתה אילת שארם-אל-שיח' של היום. תושביה היו מעטים ביותר, רובם הרפתקנים, שחיפשו מקום לברוח אליו. גלסון בלט בין כל חברות התימהוניים ההרפתקנית של אילת. בדיחותיו ותעלוליו התפרסמו באופן קבוע במדור כזבים לילקוט של העולם הזה. המפורסם שבהם היתה הבדיחה אודות כלבו, נמרוד, שאותו הביא באחת הפעמים שבהן חזר מהצפון. כשנשאל היכן קיבל את הכלב, שהיה מאומן להנחות עיוורים, הסביר גלסון בשיא הרצינות: "פשוט מאוד. נכנסתי למישרד-הביטחון, עצמתי את העיניים, והכלב הוביל אותי החוצה". כאשר החליטה מועצת אילת לטפח סוף-סוף את ענף התיירות המזונוח של העיר, שאמורה היתה להפוך ברכות השנים ל"עיר התיירות מס' 1 של ישראל, התמנה רפי כעוזרו של אוסקר פרידמן, אחד מראשוני אילת. ומי שנודע כמשוגע ל"פיתוח התיירות של העיר. הגיב החדש התלבש על גלסון כמו כפפה על יד. ה"סיפורים על הצעיר העליו והזרוק, המתגורר בחוף הים, אוכל דגים ושותה קוניאק, עברו מפה לאוזן בכל רחבי הארץ. אנשים הגיעו לאילת במיוחד כדי לראות את היצור התימהוני שהפך במהרה לחביב העיתונאים והבוהימה.



את כל גופו, והן יודעות שלא תוטרדנה על-ידי זרים. השילוב של נוף מדברי קטום, חוף ים מהמם ביופיו, באר עם משקאות ומיסעדה שהטבה שלה הוא בדואי מצויין, ומעל לכל — אישיותו הבלתי רגילה של רפי גלסון, הפכו את הכפר לאתר נופש פופולרי ביותר על החברה האופנתית והבוהימה הישראלית.

גלסון הפך לאיש ענף-התיירות של אילת, ולכתב העולם הזה שם. באחד הימים, במיסגרת כתבה, הגיע לגמל הקטן והחדש של אילת. בנמל עגנה אוניה בשם בירגיטה טופס. רב החובל סיפר לרפי, כי אחד מאנשיו החליט לעזוב באופן פת"א אומי, הוא שאל את גלסון אם הוא מכיר במיקרה ימאי ישראלי שיהיה מוכן לעלות על הספינה, ורפי הפך ימאי.

בשלב זה הסתיים החלק הראשון ברומן של גלסון עם העיר אילת, רומן שנמשך אחרי מילחמת ששת-הימים, כאשר גלסון הגיע לחוף טבה והחליט להקים את ביתו ואת כפרו שם.

אולם שנות ה-50 זימנו לרפי גלסון הרפלקס נוספת. באחד הנמלים, שאליהם הגיע במיסגרת עבודתו כימאי, הוא עמד לעלות על אוניה בריטית, שהפך

(המשך בעמוד 58)



ברי

חזיה יורדת למים גברת צעיר, רה, המכסה על שדיה בעזרת שרשרת שרכשה בכפר של רפי גלסון.